

двата на всѣко училище е преди всичко да създаде „хора“. Идеалитѣ на Уилиямъ Джърдинъ сѣ идеали и на хората, натоварени съ просвѣтата на земеделското население въ Съединенитѣ Щати, което справедливо минава за едно отъ най-просвѣтенитѣ на свѣта.

Както казахъ въ една по-раншна статия, Съединенитѣ Щати въ Северна Америка сѣ една грамадна държава — съюзъ отъ 48 държави или щати както ги наричатъ тамъ. Образователната система на различнитѣ щати не е еднаква. Въ това отношение щатитѣ се ползватъ съ голѣма автономия и нагаждатъ своето просвѣщение споредъ мѣстнитѣ нужди. (Щатитѣ се различаватъ значително по произходъ на населението, степенъ на развитие, благосъстояние и пр.).

Въ Съединенитѣ Щати има около $6\frac{1}{2}$ милиона земеделски стопани (или фармери). Това население получава земеделска просвѣта въ училищата и извънъ училищата. За младежъта земеделската просвѣта се дава въ реалнитѣ училища, срѣднитѣ земеделски училища (които обикновено иматъ четиригодишенъ курсъ по шестъ месеци — отъ м-ць Септемврий до 1. Мартъ) и земеделскитѣ колежи. Макаръ че вратитѣ на тѣзи заведения сѣ отворени най-широко за земеделцитѣ, презъ тѣхъ, естествено, преминаватъ само ограничено чи-

сло младежи. Въ Америка обаче смѣтатъ, че просвѣта е нужна и за възрастното земеделско население, както и за онѣзи, които нѣматъ възможность да посещаватъ училищата.

Това велико дѣло е възложено на специални отдѣли отъ земеделскитѣ колежи. Тѣзи отдѣли сѣ известни подъ името **„служба за разнасяне земеделски знания между народа“**. Въ тази „служба“, на която мнозина отъ деятелитѣ въ тази областъ гледатъ като на „дългъ“, сѣ впрегнати най-добритѣ професори и професорки на колежа. Обикновено това сѣ зрѣли хора, побѣлѣли въ наука и трудъ, съ голѣма житейска опитность, **които отиватъ между народа не като „чиновници“, а като учители и желани гости**. Азъ съмъ придружавалъ такива професори при тѣхнитѣ обиколки изъ Канзасъ и Небраска. Въ тѣзи щати села не сѣществуватъ. Земеделцитѣ живѣятъ въ стопанства, прѣснати изъ равнината. На централно мѣсто между стопанствата обикновено се намира общинскитѣ домъ и театраленъ салонъ, кждето се държатъ сказки.

Пристигането на професоритѣ е единъ малкъ празникъ за трудящия се народъ. За да направятъ своитѣ сказки по-поучителни, професоритѣ носятъ съ себе си подвижни кинематографи и върху платното често пѣти се прожектиратъ величествени филми по предмета, за който се го-